

Áhítat – 2020. 11. 28.

Onnan eltávozva bement a zsinagógába, ahol volt egy sorvadtt kezű ember. Megkérdezték Jézustól: „Szabad-e szombaton gyógyítani?” - hogy vádat emeljenek ellene. Ő pedig ezt mondta nekik: „Ki az az ember közületek, akinek ha egy juha van, és az verembe esik szombaton, nem ragadja meg, és nem húzza ki? Az ember pedig mennyivel többet ér a juhnál! Szabad tehát jól tenni szombaton!” Ekkor így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze: ugyanolyan ép lett, mint a másik. A farizeusok pedig kimentek, és elhatározták, hogy végeznek vele. (Máté 12:9-14)

Ugyanaz a harc ismétlődik meg, mint a tegnapi igénkben a szombatnapi kalásztépéskor. Csak mostmár kifejezetten figyelik Jézust, a nyomában vannak, hogy provokálhassák és vádolhassák őt. A kérdésük egyszerre istentelen, cinikus és embertelen: „Szabad-e szombaton gyógyítani?” Mit nem értettek meg ezek az emberek előzőleg a zsinagógában a tiszta krisztusi beszédből szombatról és emberről, törvényről és evangéliumról? Hogyan lehet, hogy meg sem érintette őket Jézus szava, aki pedig „*úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, nem pedig úgy, mint az írástudók?*” (Márk 1:22) A megismételt jézusi ígéhirdetésre ugyanabban a gondolatkörben, sőt a csodálatos gyógyulás láttán, hogyan lehetett odáig jutni, hogy „*kimentek, és elhatározták, hogy végeznek vele?*”

Az ő szemükben Jézus az ősi hit megrontója, és az sem mellékes, hogy a tekintélyüket és a pozícióikat is veszélyezteti. Gyilkos, indulatok ébrednek bennük, az oltár körül forgoló, istentiszteletet gyakorló emberekben, kifejezetten vallási indokokból. Az elméjükkel és a szívükkel még csak lehetne vitatkozni, de a megátalkodott akaratukkal nehezen. Likvidálni készülnek Jézust – merő hitvédelemből.

Mindig is ilyen halálosan kiélezett volt a helyzet, valahányszor a régi, kiüresedett vallásosság omladékain megszólalt Isten új életet hirdető kijelentése. Jézus nyíltan hirdeti: „*Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békeséget hozzak a földre? Nem – mondom nektek – hanem inkább meghasonlást.*” (Jukács 12:40-53) A „*kegyelemből hit által...*” – új, élő, igaz üzenete is az evangéliumtól megragadott, életveszélyben megszólaló, vértanú reformátorok magvetése nyomán sarjadt ki a reformációban.

Jézus Krisztus követése nem egy észrevétlen átféjlődés, álmos belenövés eredménye valamibe. Nem csupán egy vallásos szokásrend szocializációs ránc ragadása, a családi hagyományok folytatása. Hanem kiélezett helyzetekben hozott tudatos, egzisztenciális mélységű, személyes döntés. A Biblia megtérésnek nevezi. Visszafordulás abba az irányba, ahol az útra Jézus ígérete szór világosságot: „*Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.*” (Márk 8:34-35) Egy ilyen döntési helyzetben ítélte Jézusért „*kárnak és szemétnak*” Pál, a volt farizeus, még a korábbi vallásos vakbuzgóságát is. (Filippi 3:8)

Jézus körül minden pillanat erre a döntésre hív. A mai Igénk sem akar meghagyni senkit a vallásos morál szintjén: – *szabad-e ezt? tilos-e azt?* – hanem a megváltó Jézus Krisztus felismerésére és mindent vállaló követésére szólít.

Felejünk az igére imádságos szívvel énekünk szavaival:

*1. Zengd Jézus nevét, zengd világ, őt angyalok, áldjátok,
Felékesítve homlokát, Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!*

*2. Ti vértanúi Istennek, Kik mennyben szolgáljátok
A Bárányt, ki megöletett: Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!*

*3. Ti választottak, szent hívek, Mind, akit ő megváltott,
Szent irgalmát dicsérjétek: Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!*

*4. Ti bűnösök, mert ő hordott Ti értetek kint s átkot,
És szent vérével áldozott: Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!*

*5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát halljátok:
Nagy jóvoltáért hálából Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!*

*6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt állok,
És mindörökké zenghetem: Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!*